

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 341. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm8689.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dryden vidste dog endnu at skatte Shakspear, hvem han omtalde som en Apol, man ikke kunde ligne men burde tilbede, men at han omtrent var ene om den Smag, beviser baade hans eget store Navn, og med meget andet, ret mærkelig et Vers af Joseph Addison *døde 1719. om Engellands Mesterskjalde, hvor man til sin store Forundring savner gamle Villiam. Det er imidlertid i sin Orden, thi var der Aand i ham, da er Addisons Cato Vand, og derom vare dog baade Torys og Whigs enige, at den var et mageløst poetisk Mesterstykke,*1713. ventelig fordi det var deres høieste poetiske Forestilling, at kunne tage Livet af sig selv med Forstand. Fremdeles roeste man i de samme Dage Papisten Alexander Pope fra London,*født 1688. som en mageløs Fornuft-Digter og Riimsmed eller Riimkeiser (Prince of rhyme) skjøndt det er den rene Sandhed, at han havde ikke mindste Begreb om Poesie, og anlagde kun et meget maadeligt Riim-Fabrik af fembenede Jamber, haarde for gamle Homer at gaae paa, men der hjalp dog ingen Snak, skabt 342ud som en Nar, maatte han humpe paa Popes Been hele Landet rundt, og have den Harmen at høre hardtad allevegne, det var hans fortjente Løn. Pope fik i Øvrigt Iliaden saa vel betalt, at han lod Odysseen løbe med, dog ikke i Kjøbet, ikke heller udmaiet synderlig af hans Mesterhaand, men mest besørget af hans Svende, som i det mindste kunde mere Græsk end han, hvortil der dog ikke heller hørde meget. Navnet af Fornuft-Digteren forskriver sig især fra hans Vers om Mennesket i ham selv, og maa da vel forstaaes ironisk, siden hele Verset gaaer ud paa, at Fornuften er i Grunden ingen Ting, da Lysten driver Værket. Det samme Riim er ellers ganske mærkeligt, tildeels ved sindrige Vendinger og smaa Vittigheder, deels, og det især, ved en oprigtig og sandfærdig Skildring af hvad man har kaldt Fornuft-Herredømme, Dyd og Sligt. Hans Gaver som Spot-Rimer maa andre bedømme, men vidst er det, at han i sin Dunciade har glemt een slet Digter som fortjende de fleste Snert, ja at han der i alle Maader har glemt sig selv, og kun stræbt at bevise sin Livpaastand*døde 1744. om den herskende Lidenskab.